

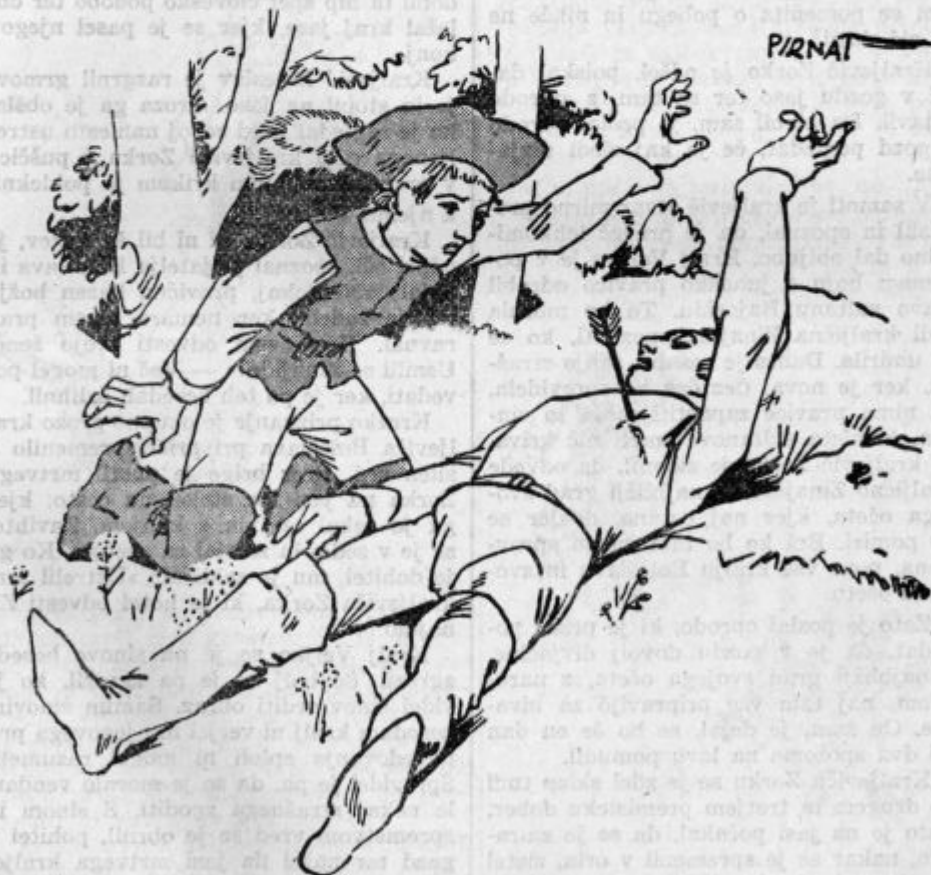
Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

IV.

Ta nesrečni dan je prišel na dvor kraljevič Zorko, drugi sin sosednega kralja Črtomira, prijatelj in svak kraljeviča Boleslava. Milena, sestra Boleslava, je bila

viti njegovo ženo, saracensko kraljično, ter spet oditi. Ali ko ga je Zinajida sprejela vsa v solzah, jo je moral vprašati, kaj jo je tako užalilo. Povedala mu je strašno resnico, ki ji je bila odkrita.

žena Zorkovega starejšega brata, kraljeviča Mirka.

Ker Boleslava ni bilo doma, je hotel kraljevič Zorko samo spodobno pozdra-

Kraljeviču Zorku je bila sicer resnica sicer že davno znana, toda čeprav je vedel, da se v tej hiši in deželi o najslavnejši zmagi kralja Veljka ne sme govo-

riti, ni v krvavem junaštvu še nikoli našel zla. Njegova misel je bila: Meč vlada nad življenjem junakov.

Šele ko je videl grozo v očeh saracenske kraljične ter poslušal njene obupne tožbe, da tukaj zanjo ni več obstanka, in da mora vse pustiti in pobegniti, je začutil, da njegova misel ne more biti prava. In ko je prevdaryl, da za nesrečno kraljično razen v tem gradu ni na svetu strehe, ker je njena dežela daleč, mogočni oče mrtev, sorodniki pa razkropljeni ali pa v vojskah pomorjeni, se mu je prelepa Zinajida zasmilila. V tolažbo ji je obljubil, da ji pomaga pobegniti.

Tedaj se je kraljična Zinajida spomnila čudodelnega prstana. Dala ga je kraljeviču Zorku ter mu velela, naj odide, zvečer naj se pa s prstanom spremeni v orla in prileti na njeno okno. Potem se pomenita o pobegu in nihče ne bo nič slutil.

Kraljevič Zorko je odšel, poiskal daleč v gozdu jaso ter se tam z oprodo ustavil. Da bi bil sam, je poslal oprodo v gozd pogledat, če je kaj sledi divjačine.

V samoti je kraljevič stvar mirno premislil in spoznal, da je preveč lehkomišno dal obljubo. Kralj Veljko je v poštenem boju z junaško pravico odrobil glavo sultanu Bajazidu. To bo morala tudi kraljična Zinajida spoznati, ko se bo umirila. Danes je resnica zanjo strašna, ker je nova. Čez čas bo sprevidela, da nima pravice zapustiti moža in sinčka, ki nista sultanove smrti nič kriva. In kraljevič Zorko je sklenil, da odvede kraljično Zinajido na najbližji grad svojega očeta, kjer naj ostane, dokler se ne pomiri. Brž ko bo tam varno spravljena, pove vse kralju Boleslavu in svojemu očetu.

Zato je poslal oprodo, ki je prišel povedati, da je v gozdu dovolj divjačine, v najbližji grad svojega očeta, z naročilom, naj tam vse pripravijo za bivaenje. On sam, je dejal, se bo še en dan ali dva spotoma na lovu pomudil.

Kraljeviču Zorku se je zdel sklep tudi po drugem in tretjem premisleku dober. Zato je na jasi počakal, da se je zmračilo, nakar se je spremenil v orla, zletel proti gradu kralja Veljka ter sedel na okno kraljične Zinajide.

Nesrečna kraljična je pa še zmerom hudo jokala in kraljevič Zorko ji ni mogel prav hitro dopovedati, kako naj zjutraj pojezdi na sprehod ter pridirja na ono jaso, odkoder jo bo on po skrivnih potih odvedel. Tako se je že zorilo, ko je

kraljevič Zorko spet trikrat zasukal čudodelni prstan, se vnovič spremenil v orla ter odletel.

Prav takrat sta se s svojim spremstvom vračala domov kralj Veljko in kraljevič Boleslav. Konjem tisto noč niso bili privoščili oddiha. Zato so stopali že počasi, a kraljevič Boleslav je začel ob zori spotoma stikati za divjačino po gozdu. Tako je prišel v bližino tiste skrite jase ter med drevjem opazil orla, ki je planil z višave ter poletel nizko nad gozdom. V trenutku je kraljevič Boleslav sprožil puščico in orla zadel. Zalet z višave je mogočnega ptiča navzlic smrt-nemu strelu ponesel še malo nad drevjem naprej, in strelec je tekkel pogledat, kam bo orel padel. Orel je bil pa kraljevič Zorko, ki je smrtno zadet vzdihnil: »Moj Bog, umreti moram!« — pridobil ta hip spet človeško podobo ter obležal kraj jase, kjer se je pasel njegov konj.

Kraljevič Boleslav je razgrnil grmovje in stopil na jaso. Groza ga je obšla, ko je zagledal pred seboj namesto ustreljenega orla kraljeviča Zorka s puščico v prsih. Z obupnim krikom je pokleknil k njemu.

Kraljevič Zorko, ki ni bil še mrtev, je odprl oči, spoznal prijatelja Boleslava in dejal: »Ne jokaj, pravična kazen božja me je zadela, ker nemara nisem prav ravnal. Hotel sem odvesti tvojo ženo. Usmili se Zinajide!« — Več ni mogel povedati, ker je po teh besedah izdihnil.

Kratko priznanje je obupno grozo kraljeviča Boleslava pri priči spremenilo v silen srd. Brez brige je pustil mrtvega Zorka na jasi ter stekel na cesto, kjer ga je čakal oproda s konjem. Zavihtel se je v sedlo in zdirjal za očetom. Ko ga je dohitel, mu je zaklical: »Ustrelil sem kraljeviča Zorka, ki je hotel odvesti Zinajido.«

Kralj Veljko se je na sinove besede zgrozil. Še bolj se je pa zgrozil, ko je videl sinov srditi obraz. Samim sinovim besedam kralj ni verjel in njegovega pripovedovanja sploh ni mogel razumeti. Sprevidel je pa, da se je moralo vendarle nekaj strašnega zgoditi. S sinom in spremstvom vred se je obrnil, pohitel v gozd ter našel na jasi mrtvega kraljeviča Zorka. Puščica, ki mu je tičala v prsih, je bila očitno res iz tula njegovega sina Boleslava. Boleslav je še enkrat povedal, kako se je vse primerilo, in kralj Veljko si je stvar tako razlagal, da je Boleslav orla zgrešil, a izstreljena puščica je nesrečno zadela kraljeviča Zorka,

O vrtnarju in belih slonih

Nekoč je živel vrtnar, ki je obdeloval tako velik vrt, da je moral ob eni zjutraj vstajati. Res, le eno uro si je privoščil počitka vsako noč. Ker je pa tako garal kot črna živina, je postal suh in star in nadložen, dolgo pred časom, in povrh tega ga je mučila še putika.

Nekega dne je zasadil gredico čudovitih pisanih grašic; ko je pa drugega jutra na vse zgodaj prišel, je videl, da mu je nekdo vse grašice požrl.

»Polži!« si je mislil vrtnar. In ko je bil nasadil novo gredo, je narezal

polžjih pasti iz pomarančnih lupin in jih nastavil med grašice. Ko je drugega jutra spet prišel pogledat, grašice spet ni bilo, pasti so bile pa nedotaknjene »Potemtakem ne bodo polži!« si je dejal; »rad bi pa le vedel, kaj je? Samo ena mi ostane: danes ponoči bo treba preskočiti urico spanja, jo prebedeti in paziti na vso moč!«

Šel je tako o polnoči in sedel na kraj gredice, da bi stražil. A postal je zaspan in vedno bolj zaspan, dokler naposled, ko je manjkalo samo še četrť ure do ene, ni mogel več narazen držati; in trdno je zaspal. Ko se je pa zbudil, so šle njegove grašice spet po zlu.

Šel je zato drugo noč, da bi zalotil

tatu, in to pot je vzel s seboj peresnik; in vsakikrat, ko se mu je hotelo zadremati, se je dregnil s peresom in se spet zdramil. A pet minut pred eno, kaj je zagledal! Nič hujšega, kot starega ubogega zajčka, tako starega, da je koža kar visela z njega in da mu je bila bradica čisto bela. In krevsal je zajec prav tako kot on sam. Pa čeprav je bil tako star, vendar je, kot bi trenil pozobal vse njegove grašice in nato odkrevsal. Tedaj je vstal tudi vrtnar in ga poskušal ujeti. Vendar, če je zajček šepal, je šepal zato tudi vrtnar in čeprav sta jo oba kaj počasi ubirala, ujeti ga le ni mogel. Skakljala sta, skakljala, dokler nista priskakljala do rožnega vrtička. Ko sta se pa pripodila dotod, je zajček pojedel rožni listič, in komaj je to utegnil, se je že prelevil v mladega, bistrega zajca, ki jo je popihal urnih krač. Ubogi vrtnar je daleč zaostal in si mel oči.

»No, no«, je mrmljal; »no, no, no!«

Tretjo noč je šel torej spet na stražo in spet se je s peresnikom varoval

spanca in spet je priskakljajal zajec, prav tako star kot je bil preden je pohlastnil rožni listič. Požrl je vse male grašice in vrtnar jo je udril za njim; pa čeprav je tekel na vso sapo, zajec je bil pri rožnem vrtičku le prej. Spet je

pojedel list, in kot blisk je šinil od tam. To pot je pa tudi vrtnar snedel rožni listič, se spremenil v krepkega moža in se pognal v dir za zajcem. Danes mu zajec le ni mogel povsem uiti, bil je pa še zmeraj pred njim, ko je dosegel svojo luknjo. Izginil je v luknjo in vrt-

nar je izginil za njim, zajec si je grebel pot skozi temo, in vrtnar si jo je grebel za njim, a zgrabiti ga za rep le še ni mogel in zajec se ni mogel prav rešiti — ne, to se mu ni posrežilo, čeprav je grebel kot besen. Tedaj se je pa zajec prigrabel do ogromnega črnega brezdnega v vrtnar, ki mu je bil tik za petami, je zdajci zašutil, kako strmoglavo pada v neznane globine. Ni pa padel dolgo: le ko je sedel, je videl, da je zajca izgubil iz oči.

V jami je bilo temno kot v rogu. Vendar je pa lahko opazil nekaj ogromnih belkastih postav. Prižgal si je torej žveplenko, da bi videl, kam je zašel, ... tedaj je spoznal, da je padel med čredo dvajsetih ali tridesetih belih slonov, ki so vsi ležali po tleh in spali. Eden izmed njih se je tedaj zbudil in ga pobaral, kdo je in kaj neki počne tukaj?

>Nekega zajca sem preganjal, pa sem padel v to luknjo«, je povedal vrtnar.

Beli slon se je silno začudil. »Kaj!« je zatrobil, »ti si se vdal loviti našega strašnega gospodarja in vladarja, ki se mu nihče ne drzne odreči pokorščine?«

>Prav res, kaj bi lagal!« je priznal vrtnar. »Ali s tem vendar ne misliš reči, da ste vi beli sloni vsi sužnji enega samega neumnega starega zajca?«

>Kajpada smo,« je potrdil veliki slon,

>In ga ubogate v vsem, kar vam za- ukaže?« se je čudil vrtnar.

>Seveda ga,« je rekel slon.

>In če ga ne bi ubogali? Kaj bi se potem zgodilo?«

>Ne vem,« je rekel, »ni ga še bilo, ki bi se bil predrznil to poskusiti.«

>Pa ti poskusi!« je rekel vrtnar. »Prav nič se ti ne bo zgodilo! Upri se pa boš videl.«

>Kako se naj pa upremo?«

Ali vodi kakšna kot iz te luknje?«

>Da, ena vodi,« je rekel slon. »A strašni zajec nam je prepovedal iti na plan.«

>Potemtakem pojdi ven!« ga je nagovarjal vrtnar. »Pokaži mi pot in vsi skupaj jo mahujemo za teboj.«

Beli slon je tedaj zbudil vse druge in jim pojasnil načrt. Nato so se vsi skupaj začeli riniti po ozkem podzemeljskem hodniku, ki je vodil iz jame. Niso pa še prišli daleč, ko so zadeli na zajca, ki jim je baš prišel nasproti in jim zastavil pot.

>Nazaj!« je zavpil zajec in vsi sloni so se že hoteli obrniti in ga poslušati. Vrtnar se je pa postavil v bran: »Čisto nič se te ne bojim. Saj si le star, nebojčen zajec!«

>Boš že videl, kaj sem!« je zarjul zajec s strašnim glasom in pred očmi vseh je začel rasti na vse strani in

njegovi zobje so postali ostri kot tigrovi in bliski so se mu užigali iz oči. Divje renče se je zagnal na prvega slona in se mu zagrizel v mehki rilec,

»Zato, ker me nisi ubogal!« je zarēnal.

Vrtnar se ga ni pa prav nič ustrašil, in velik in srdit kot zajec je skočil nanj, ga zagrabil za golf in pričel se je obupen boj na življenje in smrt. Zdaj je zmagoval vrtnar in tiščal zajca k tlom, zdaj spet zajec, ki je skušal pregrizniti vrtnarju goltanec. Naposled je pa le zmagal vrtnar, ki je tako dolgo davil zajca, da ga je zadavil. Ko je bil boj dobojevan, so se sloni spet vzdignili na pot skozi hodnik in tako prišli na plano.

»Dobro, ali boste zadovoljni, če boste odslej moji beli sloni?« je vprašal vrtnar.

»Kajpak! Kaj neki ne bi bili!« so veselo zatrobili sloni vsi hkrati kot v zboru.

Vrtnar je bil sedaj, ko je imel toliko belih slonov, silno bogat in ni mu bilo več treba garati na vrtu. Namesto tega si je postavil majhno, udobno hišico zase in velikanski hlev za slone. Tu so živeli srečno vse večne čase. A to je bilo čudno: zajec, ki je pojedel rožni list, je bil mlad le eno noč, vrtnar se je pa pomladil za zmeraj in vse svoje žive dni ni bil nikoli več star.

Danilo Gorinšek:

Čebela

Punčka naša kot čebela do večera se nadela; zjutraj ji je treba vstati, s postelje se skobacati, potlej mora glasno vpiti, ker se treba je umiti, a potem kar brez odmora sukati jeziček mora. Nikdar nima časa sestiti, saj stoje še mora jesti, a popoldne kar od kraja treba je, da ponagaja. Je li čudež, če čebela do večera se nadela, če tedaj nič več ne more, kakor — spat! le do zore?!

Danilo Gorinšek:

Strah

Naokrog le noč pokojna,
niti žive duše ni,
fantič le ob oknu straži,
prav široko zro oči.

Lahen vetrič se priziblje,
grmi zatrepečejo.
Fantič pravi si: »Duhovi
tajne si šepečejo.«

Za vasjo, nevzdrumno spečo
pes zalaja zdaj močno.
Fant ugiblje: »Znak duhov to
za začetek bitke bo!«

Tam za miškami po vrtu
črna mačka se podi.
Fantič vtrepeta: »Duh prvi
zdaj na okno navali.«

Okno fantič zaloputne
in pred vrata brž zapah,
a duhov ni oá nikoder,
bil je samo v srcu — strah!

Josip Vandot:

Sreča čevljarja Frtavčka

Čevljar Frtavček je bil sicer majhen možiček, a vendar si je na teden več prislužil nego tesar Berdajs, ki je bil velik, da se ga je človek ustrašil, če ga je srečal. Saj je bil čevljar Frtavček droben in priročen, da mu je dreta kar sama polzela med rokami in mu je kladvece nevzdržno udrihalo po drobni žebličkih, zapičenih po trdih podplatih. Frtavček se je sukaj na nizkem, okroglem stolčku sem in tja, tja in sem, nabijal po usnju, vlekel dreto in godel. In glejte — še preden ste prav pomislili, že so bili vaši čevlji popravljeni in so se vam zdeli še lepši kot takrat, ko so bili novi.

Ker pa je Frtavček le malo računal za svoje delo, ni bil Bog si ga vedi kako bogat. Pa mu do bogastva tudi ni bilo kdo ve kaj. Le to si je želel, da bi ga sreča pogledala z lepim očesom vsaj trikrat na leto. A razen pri delu ni imel sreče nikjer. To pa ga je bolelo in je vonomer preudarjal, kako bi prišel do sreče in jo prisilil, da bi se mu v letu

vsaj enkrat nasmejala, če že noče, da se mu trikrat nasmeje.

Ves dan je pridno delal v svoji delavnici, ob nedeljah pa je rano vstajal in hodil od jutra do večera po polju. Ljudje so ga videli, kako se je tu in tam pripognil in pozorno ogledoval cvetove.

cvetove bodečih než. S. a. je nekaj, a nihče ni vedel, česa pač Frtavček išče na bodečih nežah. Smejali so se mu in ga povpraševali, a čevljarček je molčal in zmigaval z rameni. Še celo na vrtu je krog in krog ob meji zasadil bodeče neže in jih gojil bolj skrbno nego najzlahtnejše rože. Njegova žena je zmajevala z glavo in ga izpraševala, čemu vse to. Frtavček pa je položil prst na usta in rekel: »Ohte, to je pa nekaj, kar ni za vsakega. Dovolj je, da jaz veme«

Frtavček pa je vedel, zakaj išče vse nedelje po cvetju bodečih než. Sam ni znal, ali se mu je некоč le sanjalo ali pa mu je v davnih, davnih letih rajnka mati pripovedovala o vsem tem. Če je bila to sanja, je bila zares dobra sanja; če mu je pa mati povedala vse to, no, potem je pa resnično, ker mati se ni lagala nikoli. Bodeče neže niso kar tako, da bi šel človek mimo njih, čeprav na njihovem cvetju ni niti ene betve, o kateri bi človek rekel, da je lepa. A vendar so uprav bodeče neže tiste rastline, mimo katerih bi moral človek hoditi z največjim spoštovanjem, hoditi prav tako kot čevljarček Frtavček.

Lep hrošček se izpraha po cvetju bodeče neže. Saj tako je Frtavčku povedala sanja ali pa še celo rajnka mati, ki se ni nikoli zlagala. Ta hrošč je pikapolonica. Pikapolonica ima na hrbtu

sedem pik, o hrošč na bodeči nežni ima devet, če ne celo deset pik, ki so prav take kot na pikapolonici, a nazadnje vendarle niso prav take, ker so svetlejšje in morda še celo zlate barve. Tega hrošča položi spomladi na bodečo nežo sama sreča in ga poletji trikrat obišče, da vidi, če je še zdrav in dobre volje. Pri tej priliki pa ji človek lahko pogleda v obraz in bogme, nikoli mu ne bo narobe, če je videl njen obraz.

To je vedel čevljarček Frtavček in je neutrudno iskal med bodečimi nežami. Iztaknil je na njihovem cvetju že pet hroščev in jih položil na svojo raskavo dlan. Naglo jim je preštel pikice, a vedno je naštel samo do osem. Pa je bil žalosten, ker je vedel, da so to le navadne pikapolonice.

»Ohte«, si je rekel. »Smola se drži mojih čevljarških rok. Saj ni čudno. Ves teden mažem dreto z njo, pa se je ne morem iznebiti niti v nedeljo. Sreča je pač čudna reč.«

A vendar ni odnehal. Po dolgem iskanju se mu je naposled posrečilo, da je našel pravega hrošča. Rano v jutro je pregledal bodeče neže na svojem vrtu. In glej — na četrtem cvetu je zagledal pikapolonico, ki je počasi lezla iz odprte cvetne črše. Frtavčku se je od

veselja stisnilo srce. Naglo je segel s prsti med cvetje bodeče neže in že mu je pikapolonica gomazela po dlani.

Preštel je pikice enkrat, dvakrat, trikrat in še večkrat. A naj je štel, kolikor je hotel, pikic ni hotelo biti sedem,

temveč jih je bilo vedno devet. Čevljarčku so se zdele te pikice čudne, dasi so se mu izprva zdele prav take, kot jih ima vsaka pikapolonica. No, nazadnje so se mu zdele te pikice celo zlate, ker se mu je od veselja počelo bleščati pred očmi.

»Ohte«, je rekel. »Zdaj imam pa le srečo na dlani. Trikrat bo zdaj pogledala name in jaz bom trikrat pogledal nanjo. Saj bo trikrat dovolj, ohte, dovolj...«

V svoji veliki radosti je potisnil pikapolonico z devetimi pikami v škatlico, izkopal bodečo nežo in jo z zemljo vred nesel v izbo. Skrbno je postavil gomažečega hroščka na cvet, poveznil na bodečo nežo visok, steklen zvonec, a vendar tako, da je rastlini in pikapolonici od spodaj prihajalo dovolj zraka. Vsedel se je na klop in nestrpno opazoval hrošča, ki je lezel sem in tja, tja in sem po cvetu. Dvakrat je pikapolonica celo razprla krilca in hotela odleteti. Toda zadela je ob steklo in padla nazaj na cvet.

»Le počasi, le počasi«, ji je govoril čevljarček Frtavček. »Prezgodaj mi hočeš zbežati. Počakaj, da pride od nekoč sreča. Trikrat jo moram pogledati, ohte, ona pa mora trikrat pogledati v moje oči. Potem te pa izpustim, ti moja lepa ubožica...«

Čevljarček Frtavček ni tri dni prav nič delal, ker je neprestano opazoval hroščka z devetimi pikami na hrbtu. Vedno in vedno se je oziral po vratih in čakal, kdaj se odpro vrata in se prišmeje sreča v njegovo izbo. A čakal je zaman. Vrata so se pač tu pa tam odprla, a v izbo je stopila samo njegova žena, ki je zmajevala z glavjo in se čudila, zakaj praznuje njen mož na delavni dan. No, čevljarček je molčal in potrpežljivo čakal, kdaj pride sreča. Trdno je bil prepričan, da mora sreča nazadnje vendar priti, da pogleda, če je njen hrošček z devetimi pikami dobre volje in se mu v čevljarjevi izbi godi tako, kot je treba.

Ponoči ni mogel spati, ker se mu je vedno in vedno sanjalo le o hroščih, ki so imeli na hrbtu toliko pik, da jih ni mogel prešteti, pa naj je še tako prešteval. A najhuje je bilo tretjo noč. V spanju je Frtavček zagledal hrošča, ki je bil gotovo večji nego slon in je bil tako pikast, da se je čevljarčka polotila silna groza. Skočil je s postelje in se prebudil.

»Ohte, to pomeni nekaj posebnega«, si je rekel in si brisal znoj s čela. Da-

nilo se je in v izbi je bilo že svetlo. Frtavček je stopil k steklenemu zvonu, da pogleda po hrošču. Bodeča neža je še cvetela tam kakor včera, samo njen cvet je postal bledejši, ker že tri dni ni videl solnca. A na cvetu ni bilo hroščka nikjer. Frtavček ga je iskal in ga je naposled našel. Ležal je pod bodečo nežo in je bil mrtev.

Frtavček se je ustrašil. Oh, če zdajle stopi sreča v izbo in vidi, da je njen hrošček mrtev, oh, to bo hudo pogledala ubogega čevljarčka! Umoril je njegova hrošča, ker ga je prinesel v zato-hlo izbo in poveznil nanj stekleni zvonec, namestu da bi ga pustil na solncu, kjer bi bil lahko vedno dobre volje. Zdaj pa je mrtev in Frtavčku ne preostaja drugega, kakor da ga zakoplje v zemljo, kjer ga sreča ne bo iskala nikoli. Bolje je, da čevljarček ne vidi ereče nikdar, kakor pa da bi sreča prišla zdajle in ga pogledala s hudimi očmi in bi se mu potem na svetu godilo sam Bog ve kako.

Naglo je Frtavček prijel hrošča in ga odnesel na vrt. Zakopal ga je globoko v zemljo, da bi ga ne našel nihče, še najmanj pa sreča, ki ga bo iskala povsod drugod na polju, samo tam ne, kamor ga je zakopal nesrečni čevljarček.

Frtavček danes ne iztika več po bodečih nežah, da bi našel drugo pikapolonico, ki ima najmanj osem pik. V svoji delavnici dela pridno od jutra do večera, na srečo pa ne misli več, ker se je resnično boji zaradi hrošča, ki ga ji je umoril pod steklenim zvoncem. Sreča naj hodi tam, kjer že hodi. Frtavček naj pusti pri miru — ohte, saj je zadovoljen že s tem, kar ima, ereča pa naj gleda po drugih, ki še tega nimajo...

Križanka »Kanglica«.

Vodoravno: 3. sinjska viteška igra; 6. geometrično telo; 7. muha; 8. narodno glasbilo; 9. pritrčilnica.

Navpično: 1. podjetje; 2. Sattnerjeva opera; 4. plemenita ptica; 5. kos lesa.

Križanka »škrjanček«.

Vodoravno: 2. mrčes; 3. ograjen nasad; 4. sapica; 5. površinska mera.

Navpično: 1. hrič nad Kranjem; 2. žaba; 3. nočna ptica; 4. pritrčilnica.

Vinko Bitenc:

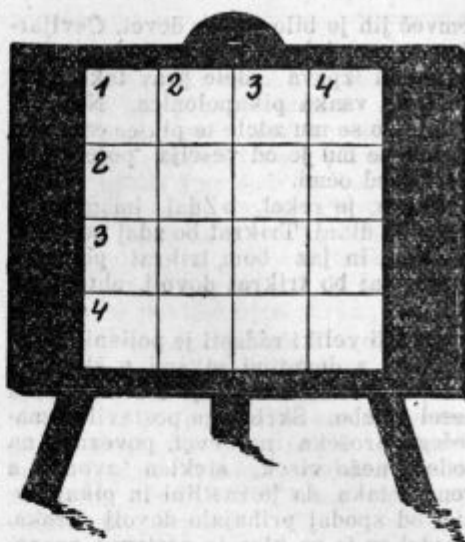
Počitniška

Sami solnčni, jasni dnevi
nam v brezskrbnosti teko;
kamorkoli pot nas pelje,
radost, pesem, smeh samo.

Preko polj v gozdove senčne
mahamo jo na izlet;
po kopanju ob potoku
priredimo nogomet.

Na večer pa razigrani
se prismejemo domov,
v dušah solnce, na obrazih
sreče, zdravja blagoslov.

KRIZANKA »TABLA«.

Vodoravno in navpično: 1. Kaj se začne septembra? 2. Kaj je v učilnici? 3. Moško krstno ime; 4. Reka v Italiji.

Danilo Gorinšek:

Solnce

Solnce, ko po nebu hodi,
v boljše dni človeka vodi;
zjutraj kliče nas, da delo
vsak poprime naj veselo;
roke, ki so se spočile,
bodo varno plug vodile.
Ko se sred neba ustavi,
»sredi dneva smo«, nam pravi.
»Bilo truda je obilo,
v slast naj pojde zdaj kosilo.«
Solnce v popoldan poroma
— brž na delo zopet z doma.
Solnce pravi, ko ugaša:
»Trudna so telesa vaša,
sanjajte zdaj zlate snove
— Bog bo varoval domove!«

